

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/72/2022
Identifikačné číslo spisu:	2621010569
Dátum vydania rozhodnutia:	18.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2621010569.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému V. N. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 18. apríla 2023 v Bratislave o dovolaní obvineného V. N. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. júna 2022, sp. zn. 5To/55/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. N. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Senica (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 31. marca 2022, sp. zn. 1T/89/2021, uznal obvineného vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obž. V. N. 26. júna 2021 v čase asi okolo 18.00 hod. v obci Q. na čerpacej stanici C. pod vplyvom alkoholu vulgárne nadával a vyhrážal sa poškodenej Z. A.Á., že ju zabije, z čoho táto dostala strach o svoj život a zdravie a dala sa na útek domov na adresu Q. č. XXX, pričom obž. V. N. sa ju snažil dobehnúť a kričal na ňu, aby zostala stáť, lebo dostane, na čo však Z. A.Á. nereagovala, dobehla k svojmu domu na adrese Q. č. XXX, pričom volala o pomoc, a keď otvorila vstupné uzamykateľné dvere vedúce do vnútorných priestorov domu a následne ich za sebou zatvorila, aby sa pred obžalovaným skryla, obž. V. N. uvedené dvere otvoril a bez súhlasu poškodenej vošiel do chodby predmetného rodinného domu a keď sa pokúsil napadnúť T. M., ktorý do chodby prišiel z vnútorných priestorov domu, tento ho udrel päťou a dal mu facku, po čom obž. V. N. zostal ležať v chodbe rodinného domu až do príchodu polície.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 1. augusta 2019 s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 42 ods. 1 s poukazom na § 41 ods. 1 Trestného zákona súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným

stupňom stráženia. Súčasne okresný súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Senica z 29. novembra 2021, sp. zn. 1T/183/2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 28. júna 2022, sp. zn. 5To/55/2022 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Krajský súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 8. augusta 2022 (v súlade s ustanovením § 66 ods. 3 Trestného poriadku) a jeho obhajcovi 2. augusta 2022, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 28. októbra 2022 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený vyslovil názor, že pri napadnutých rozhodnutiach a vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní boli vyvrátené tvrdenia obžaloby predložené okresnému súdu v obžalobe. Argumentoval, že počas inkriminovanej udalosti bola na mieste čerpacej stanice okrem neho a poškodenej Z. A.Á. prítomná jediná osoba, nezaujatý svedok K. F., na výpoveď z prípravného konania ktorej obvinený poukázal. Pokračoval, že svedkyňa to isté potvrdila aj na hlavnom pojednávaní, pričom doplnila, že bola od oboch vo vzdialenosti asi 10 metrov a nepočula žiadnu hádku; tiež doplnila, že nevidela, že by prišlo k nejakému fyzickému kontaktu medzi obvineným a poškodenou. Ďalej na rozpory medzi výpoveďami poškodenej v prípravnom konaní (z 30. júna 2021) a na hlavnom pojednávaní (z 10. januára 2022), ktoré opravila až po upozornení zo strany prokurátorky a poškodená zmenila svoje tvrdenie tak, že potvrdila svoju výpoveď z prípravného konania. Obvinený poznamenal, že poškodená odpovedala na tú istú otázku 4x a to zakaždým inak, jej výpovede sú podľa neho absolútne nedôveryhodné, nakoľko neustále menila verziu svojich tvrdení a boli opakované a účelovo prispôbované. Z uvedeného podľa obvineného vyplýva, že ku skutku nebezpečného vyhrážania mu nebola preukázaná vina. Obvinený ďalej uviedol, že samotná poškodená neuviedla vo výpovedi v prípravnom konaní (z 30. júna 2021), že by sa jej vnútri domu vyhrážal zabitím. Je podľa neho pozoruhodné, že hoci mu nerozumela, aj tak účelovo tvrdí domnienku, že to asi boli nejaké vyhrážky. Išlo teda len o jej domnienku a nie vnímaný fakt. Poznamenal, že ani na samotnom hlavnom pojednávaní sa poškodená nevyjadrila, že by sa jej pri tom, ako sa údajne pokúšal dostať do vnútra domu, vyhrážal zabitím. Je teda podľa obvineného otázne ako a na základe čoho dospel súd k tvrdeniu, že sa mal poškodenej vyhrážať zabitím potom, ako mal údajne vojsť neoprávnene do jej domu. Pokračoval, že v rozpore s tvrdením poškodenej, aj jej blízkych (dcéry - N. A. a jej priateľa - T. M., ktorý býva s nimi v dome) o tom, že mal údajne násilím preniknúť do ich domu, je výpoveď samotnej poškodenej v inej trestnej veci súvisiacej s jej obvinením a neskôr odsúdením trestným rozkazom, za prečin neoprávneneho použitia platobného prostriedku podľa § 219 Trestného zákona, ktoré vyšetrovalo OR PZ v Senici pod ČVS: ORP-274/VYS-SE-2021 z 29. novembra 2021; obvinený poukázal na výsluch poškodenej a v danej veci obžalovanej (str. 6). Rozporov vo výpovediach poškodenej bolo podľa obvineného v priebehu konania toľko, že jej výpovede sú absolútne nedôveryhodné. Ďalej (používajúc zápisnice z jej výsluchu z prípravného konania z 30. júna 2021 a z hlavného konania z 10. januára 2022, a zvukovoobrazový záznam z výsluchu z 30. júna 2021) poukázal na niekoľko zásadných rozporov v jej výpovediach (použité platobnej karty obvineného - za čo bola odsúdená, dianie po vniknutí obvineného do chodby domu, prítomnosť krvi na mieste činu, tri verzie kde sa nachádzala dcéra poškodenej, vyhrážanie sa obvineného pri úteku poškodenej). Obvinený rovnako namietal, že neopakovanie vyšetrovacieho úkonu, ktorý bol z dôvodu chybného poučenia neplatný, ako aj skutočnosť, že svedok T. M. sledoval priebeh výsluchu poškodenej, pretože boli pootvorené dvere asi o 20 cm, na základe toho mohol prispôbiť svoju výpoveď výpovedi poškodenej.

Všetky predloženého skutočnosti a argumenty podľa obvineného svedčia o tom, že výpovede poškodenej a tiež svedkov - jej blízkych osôb, dcéry a jej priateľa sú účelové, manipulatívne, navzájom nie veľmi úspešne koordinované, cieľom ktorých malo byť zakrytie skutočných príčin incidentu. Pokračoval, že T. M. ho surovo zbil do bezvedomia ešte vo verande pred vchodom do domu a následne ho zatiahol do vnútra domu. Potom ho prehladal s cieľom, s poškodenou, odcudziť mu a zneužiť platobnú kartu. Túto mu po zneužití vložili spolu s mobilom do vrečka nohavíc a privolali záchranku a políciu. Spoločne sa dohodli na takej verzii, aby zakryli svoje konanie jeho údajným trestným konaním, teda údajným nebezpečným vyhrážaním a porušovania domovej slobody. Zopakoval, že všetky rozpory vo výpovediach poškodenej a dvoch svedkov o tom jednoznačne svedčia. Jediným nestranným svedkom udalosti bola pracovníčka čerpacej stanice, K.Í. F., ktorá svojou výpoveďou jednoznačne vyvrátila verziu a tvrdenia poškodenej o udalosti, ktorá sa odohrala na čerpacej stanici. Uznanie jeho viny zo skutku nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona absolútne nebolo podľa neho preukázané, žiadne dôkazy o tom neboli v konaní jednoznačne preukázané, tvrdenia poškodenej boli rozporuplné a viackrát zmenené, pričom jediným objektívnym a nestranným svedkom udalosti bola K. F., ktorá podporila výpoveď obvineného. Dodal, že uznanie jeho viny zo spáchania priečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona bolo zo strany súdu arbitrárne a nepodložené presvedčivými dôkazmi. Rovnako podľa obvineného tak nebolo jednoznačne preukázanie jeho konanie, ktoré by napĺňalo skutkovú podstatu prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. Pochybením zo strany polície nebolo zdokumentované miesto činu tak, aby bolo možné určiť, či sa incident odohral ešte pred vstupom do domu poškodenej, na tzv. verande alebo už vnútri domu. Dodal, že výpovede svedkov sú protichodné, meniace sa a to napriek tomu, že sú príbuzensky previazaní a je podľa obvineného dôvodné predpokladať, že si výpovede navzájom skoorinovali (aj keď nedôsledne a rozporuplne). Na základe uvedeného konštatoval, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by sa skutok stal tak, ako je v rozsudku opísané, ani že by sa takéhoto konania mal dopustiť obvinený.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojitosti s rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného. Aby súčasne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu vo všetkých výrokoch, teda o vine aj o treste zrušil, a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. Zároveň obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky prikázal vec v zmysle § 388 ods. 2 Trestného poriadku prerokovať a rozhodnúť na okresnom súde v inom zložení ako rozhodol na prvostupňovom konaní.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že všetky skutočnosti uvádzané v dovolaní obvineného tvorili jeho obhajobu už v konaní pred okresným súdom a rovnako nimi tento argumentoval i v odvolacom konaní pred krajským súdom, ktorý sa s nimi podľa prokurátorky v celom rozsahu vysporiadal. Poukázala na to, že dovolaním nie je možné sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie a dovolacie dôvody nemôžu byť založené na tom, že obvinený nesúhlasí s tým, ako súd hodnotil dôkazy a aké skutkové zistenia z nich vyvodil. Poznamenala, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť, a preto len na tom, že obvinený nesúhlasí s tým ako súd dôkazy hodnotil a vyhodnotil, nemôže byť založený žiadny dovolací dôvod, pretože dovolaním je možné napádať len právnu kvalifikáciu skutku uvedeného v namietanom rozhodnutí súdu. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a je určený len k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Obvinený v dovolaní namietal nesprávne vyhodnotenie výpovede poškodenej, ako i výpovedí ďalších vypočutých svedkov súdom, namietal, že súdom nebolo prihliadnuté na rozpory v týchto výpovediach a na ich účelovosť. Tieto argumenty teda podľa prokurátorky jednoznačne smerovali k hodnoteniu vykonaných dôkazov, čo však z dôvodov popísaných vyššie, v dovolacom konaní nie je možné.

Vzhľadom k vyššie uvedenému preto považovala prokurátorka dovolanie obvineného za nedôvodné, a keďže nebol podľa nej naplnený ním uvedený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, navrhla predmetné dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

Pokiaľ ide o námietky, ktoré obvinený v rámci dovolania vecne uplatnil a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným skúmať ani meniť. V rámci tohto dovolacieho dôvodu rovnako nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu

zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015).

Povedané inými slovami predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené, výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať, napr. rozhodovania o treste či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

V kontexte týchto všeobecných východísk sa najvyšší súd stotožňuje so závermi okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktorý si v celom rozsahu osvojil tak skutkové zistenia, ako aj právne posúdenie konania obvineného uvedené v odôvodneniach rozsudkov okresného, ako aj krajského súdu, keďže sú dostatočne podrobne a presvedčivo rozvedené. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sa stal skutok, ktorý sa v obžalobe kladie obvinenému za vinu a tento naplňa skutkovú podstatu trestného činu - prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

V súvislosti s argumentáciou obvineného, ktorý spochybňuje správnosť a úplnosť zisteného skutku, konkrétne nedôveryhodnosť poškodenej vzhľadom na jej rozpory vo výpovediach, najvyšší súd zdôrazňuje, čo uviedol už krajský súd, a že pre posúdenie vierohodnosti konkrétneho svedka je potrebné zohľadniť viacero aspektov. Na jednej strane treba posúdiť, akej skutočnosti sa rozpor týka, t. j. či sa týka skutočnosti, ktorá jej v popise skutku a zakladá trestnoprávnu zodpovednosť konkrétnej osoby, alebo skutočnosť, ktorá pre ustálenie skutkového deja nemá zásadný význam a na strane druhej zohľadniť aj plynutie času a okolnosti, za ktorých svedok vnímal skutočnosti, o ktorých vypovedá. Jediný rozpor vo výpovedi poškodenej, ktorý mal zásadný význam pre ustálenie skutku je skutočnosť, kde sa obvinený poškodenej vyhrážal zabitím. To, že sa jej v ten deň zabitím vyhrážal nie je v jej výpovediach sporné. Po prečítaní výpovede poškodenej z prípravného konania na hlavnom pojednávaní okresný súd správne zohľadnil plynutie času, keď aj na základe vyjadrenia poškodenej na hlavnom pojednávaní ustálil, že jej pamäťová stopa bola silnejšia v prípravnom konaní, keď vypovedala len 4 dni od skutku.

Pokiaľ ide o námietku obvineného týkajúcu sa nesprávneho poučenia poškodenej pri jej výpovedi 30. júna 2021, zo spisového materiálu (zápisnica o výsluchu svedka - poškodenej 30. júna 2021, č. l. 114 - 123), ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že poškodená bola preukázateľne poučená a výsluch bol vykonaný v súlade so zákonom. Vo vzťahu k namietanej skutočnosti, že svedok T. M. sledoval priebeh výsluchu poškodenej, pretože boli pootvorené dvere, na základe čoho mohol prispôbiť svoju výpoveď, pozornosti najvyššieho súdu, rovnako ako pozornosti súdov nižšieho stupňa neuniklo, že pri výsluchu bol prítomný vtedajší obhajca obvineného, ktorý mohol reagovať zákonným spôsobom v prípade, že by dochádzalo k pochybeniu. Právo obvineného na obhajobu bolo riadne zachované a výsluchy v konaní boli vykonané kontradiktórnym spôsobom. Ďalšie námietky obvineného, ktoré sa týkajú prezentovania svojho pohľadu na priebeh konania, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvineným) zaoberať.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného V. N. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.